ΦΡΑΝΣΙΣ ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ

Βραβείο Costa 2015 για το Βιβλίο της Χρονιάς

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΨΕΜΑΤΩΝ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE LIE TREE
Από τις Εκδόσεις Macmillan, Λονδίνο 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το δέντρο των ψεμάτων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Frances Hardinge
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: James Fraser
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Frances Hardinge, 2015
First published 2015 by Macmillan Children's Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited.
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1695-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1696-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psichogios.gr
www.psichogios.gr • http://blog.psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psichogios.gr
www.psichogios.gr • http://blog.psichogios.gr

ΦΡΑΝΣΙΣ ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΨΕΜΑΤΩΝ

Μετάφραση:
Κώστια Κοντολέων

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Στον πατέρα μου
για την ήρεμη σοφία και την ακεραιότητά του,
και για τον σεβασμό που μου έδειξε
σαν να ήμουν ενήλικη, πολύ καιρό πριν γίνω.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

1

ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ

Ο μονότονος ρυθμός του καραβιού προκαλούσε χαύνωση στους επιβάτες, την ίδια χαύνωση που βιώνει κάποιος όταν μασάει ένα σάπιο δόντι. Η Φέιθ παρομοίασε τα νησιά που μόλις διακρίνονταν στην ομίχλη με δόντια. Δόντια που δεν είχαν καμιά σχέση με τα πεντακάθαρα του Ντόβερ – τούτα εδώ ήταν χαλασμένα, σπασμένα και αηδιαστικά, έτσι όπως ξεπρόβαλλαν από την γκρίζα ταραγμένη θάλασσα. Το πλοίο έπλεε αργά, αγκομαχώντας συνεχώς στην αναμέτρησή του με τα κύματα, και με τον καπνό του να βρομίζει τον ουρανό.

«Γεράκι της θάλασσας», είπε η Φέιθ ενώ τα δόντια της κροτάλιζαν από το κρύο, κι έδειξε ψηλά.

Ο εξάχρονος αδελφός της ο Χάουαρντ έστρεψε το κορμί του απελπιστικά αργά και ίσα που πρόλαβε να δει το μεγαλόσωμο πουλί με το χλωμό σώμα και τις σκούρες κροσσωτές φτερούγες να εξαφανίζεται στην ομίχλη. Η Φέιθ σκίρτησε από το βάρος του κορμιού του καθώς εκείνος άλλαζε θέση στα γόνατά της. Τουλάχιστον είχε σταματήσει για την ώρα να αποζητάει την νταντά του.

«Εκεί πηγαίνουμε;» Ο Χάουαρντ κοίταξε με μισόκλειστα μάτια τ' απόκοσμα νησιά μπροστά τους.

«Ναι, Χάου». Η βροχή μαστίγωνε τη λεπτή ξύλινη στέγη πάνω από τα κεφάλια τους. Ο κρύος αέρας του καταστρώματος έμπαινε μέσα από παντού, το πρόσωπο της Φέιθ έτσουζε σαν να του είχαν κάνει επίθεση χιλιάδες καρφίτσες.

Παρά τη φασαρία γύρω της, η Φέιθ ήταν σίγουρη πως μπο-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ρούσε ν' ακούσει ακόμη και τους πιο ανεπαίσθητους ήχους από το κιβώτιο πάνω στο οποίο καθόταν. Ήχους που θύμιζαν τριψίματα ξύλου, αγχωμένα σουρσίματα κι απανωτά σκαρφαλώματα. Την πονούσε η σκέψη πως το μικρό κινέζικο φιδάκι του πατέρα της ήταν εγκλωβισμένο εκεί μέσα, αδύναμο από το κρύο, και κουλουριαζόταν και ξετυλιγόταν πανικόβλητο με κάθε κλυδωνισμό του καραβιού.

Πίσω της, δυνατές φωνές ανταγωνίζονταν τις διαπεραστικές κραυγές των γλάρων και τα *πλαφ πλαφ πλαφ* των μεγάλων φτερωτών του καραβιού. Τώρα που η βροχή είχε πιάσει για τα καλά, όλοι όσοι βρίσκονταν στο κατάστρωμα καβγάδιζαν για ασήμαντες αφορμές καθώς συνωστίζονταν στο στεγασμένο τμήμα της πρύμνης. Υπήρχε χώρος για όλους τους επιβάτες, αλλά όχι για όλα τα μπαούλα. Η μητέρα της Φέιθ, η Μίρτιλ, είχε βάλει τα δυνατά της να εξασφαλίσει ένα καλό μέρος για τις αποσκευές της οικογένειάς της, και ομολογουμένως τα είχε καταφέρει απόλυτα.

Ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά πίσω της, η Φέιθ είδε τη Μίρτιλ να κουνάει τα χέρια της σαν μαέστρος, δίνοντας εντολές σε δυο βαστάζους που μετέφεραν τα μπαούλα και τα κιβώτια των Σάντερλι στο σημείο που τους είχε υποδείξει. Ήταν χλωμή από την κούραση και τυλιγμένη ως το πιγούνι με διάφορα σάλια, ωστόσο, ως συνήθως είχε καταφέρει να πιάσει κουβέντα με τους άλλους επιβάτες, με τον ζεστό, ευγενικό και ατάραχο τρόπο της, όπως κάθε όμορφη γυναίκα ποντάριζε στα θέλγητρά της να κάμψουν την αντίσταση των άλλων.

«Σας ευχαριστώ, εκεί, ακριβώς εκεί... Λοιπόν, λυπάμαι από καρδιάς που το ακούω αυτό, αλλά δεν μπορεί να γίνει αλλιώς... Στο πλάι αυτό, αν δε σας πειράζει... Η βαλίτσα σας δείχνει αρκετά ανθεκτική... Φοβάμαι, ωστόσο, πως τα έγγραφα του συζύγου μου και τα σχέδιά του δε θα καταφέρουν να μείνουν αλώβητα σε τέτοιες αντίξοες καιρικές συνθήκες... Είναι του Αιδεσιμότατου Έρασμου Σάντερλι, του πασίγνωστου φυσιοδίφη... Πόσο ευγενικό εκ μέρους σας! Νιώθω αφάνταστα υποχρεωμένη που δε σας πειράζει...»

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πίσω της, λαγοκοιμόταν στο κάθισμά του ο στρογγυλοπρόσωπος θείος Μάιλς, μ' εκείνο το μονίμως χαρωπό και φιλικό ύφος, σαν κουτάβι στο χαλάκι του. Το βλέμμα της Φέιθ έφυγε από αυτόν και εστιάστηκε πιο πέρα στην ψηλή, σιωπηλή φιγούρα. Στον πατέρα της, με το μαύρο παλτό ιερωμένου και το καπέλο με το φαρδύ γείσο που σκίαζε το πλατύ μέτωπο και τη γερακίσια μύτη του.

Η παρουσία του γέμιζε πάντα τη Φέιθ με δέος. Ακόμη και τώρα, έτσι όπως τον έβλεπε να κοιτάζει τον γκρίζο ορίζοντα με το ανυποχώρητο βλέμμα ενός Βασιλίσκου, ανεπηρέαστος από την παγωμένη νεροποντή, την μπόχα της σεντίνας, τον καπνό που μύριζε κάρβουνο, τους ανεπίτρεπτους καβγάδες και τα σπρωξίματα των επιβατών για την κατάληψη καλύτερης θέσης. Τις περισσότερες εβδομάδες τον έβλεπε κυρίως στον άμβωνα παρά στο σπίτι, γι' αυτό τώρα ένιωθε περίεργα που ήταν καθισμένος σε τόσο μικρή απόσταση από εκείνη. Αισθανόταν να τη διατρέχει ένα ρίγος οδυνηρής συμπάθειας γι' αυτόν. Έμοιαζε έξω από το στοιχείο του, σαν λιοντάρι σε παράσταση δεύτερης κατηγορίας, εκτεθειμένο στο έλεος της βροχής.

Ακολουθώντας πιστά τις εντολές της Μίρτιλ, η Φέιθ καθόταν συνεχώς πάνω στο μεγαλύτερο μπαούλο της οικογένειας, για να αποτρέψει οποιονδήποτε θα επιχειρούσε να το τραβήξει από εκεί. Συνήθως κατάφερνε να περνάει απαρατήρητη από τους άλλους, αφού κανείς δεν έμπαινε στον κόπο να εστιάσει την προσοχή του σ' ένα δεκατετράχρονο κορίτσι με χοντροκομμένα χαρακτηριστικά και μαλλιά στο χρώμα της λάσπης πλεγμένα σε κοτσίδα. Τώρα είχε συνοφρυωθεί από τα πικρόχολα βλέμματα πάνω τους και την ντροπιαστική συμπεριφορά της Μίρτιλ, που η ίδια σε καμιά περίπτωση δε θα τη χαρακτήριζε έτσι.

Η μικροσκοπική σιλουέτα της Μίρτιλ στεκόταν εμπόδιο για οποιονδήποτε προσπαθούσε να χώσει τις δικές του αποσκευές στον στεγασμένο χώρο όπου είχε εκείνη τις δικές της. Ένας ψηλός, μεγαλόσωμος άντρας με καμπουριαστή μύτη είχε ξεκινήσει ήδη την προσπάθεια να την προσπεράσει με το κιβώτιό του,

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

αλλά εκείνη τον σταμάτησε απλά και μόνο χαμογελώντας του.

Η Μίρτιλ ανοιγόκλεισε δυο φορές τα μάτια της, κι αυτά τα μεγάλα γαλανά μάτια σαν να μεγάλωσαν ακόμη περισσότερο, υποκρινόμενα πως είχαν μόλις προσέξει τον άντρα που στεκόταν μπροστά τους. Η άκρη της μύτης της είχε γίνει ροζ από το κρύο και η χλωμάδα της ήταν εμφανής από την κούραση, μα το χαμόγελό της παρέμενε πάντα γλυκό και γεμάτο αυτοπεποίθηση.

«Σας ευχαριστώ για την αμέριστη κατανόηση», του είπε, με τη φωνή της ελάχιστα σπασμένη από την ταλαιπωρία του ταξιδιού.

Ήταν από τα γνωστά κόλπα που χρησιμοποιούσε η Μίρτιλ για να χειραγωγεί τους άντρες – ξεκινούσε ένα υποτυπώδες φλερτ με την ίδια άνεση που θα άνοιγε τη βεντάλια της. Κάθε φορά που η συγκεκριμένη τακτική της είχε αποτέλεσμα, το στομάχι της Φέιθ δενόταν κόμπος. Πάλι είχε πετύχει αυτό που ήθελε. Ο κύριος κοκκίνισε, υποκλίθηκε κι αποσύρθηκε, αλλά η Φέιθ μπόρεσε να διακρίνει την αγανάκτηση που του είχε προκαλέσει η συμπεριφορά της. Στην πραγματικότητα, η Φέιθ υποπτευόταν πως η οικογένειά της βρισκόταν σε συνεχή ανταγωνιστική διάθεση με όλους σχεδόν τους άλλους επιβάτες στο καράβι.

Ο ντροπαλός Χάουαρντ λάτρευε τη μητέρα τους, αλλά και η Φέιθ στην ηλικία του την έβλεπε λουσμένη με το ίδιο γλυκό φως. Οι σπάνιες επισκέψεις της Μίρτιλ στο παιδικό δωμάτιο ήταν αβάσταχτα συναρπαστικές. Η Φέιθ αγαπούσε ακόμη και το τελετουργικό που είχαν οι περιποιήσεις της, όταν την έντυνε και τη φρόντιζε με ιδιαίτερη προσοχή για να είναι ευπαρουσίαστη σε κάποια συνάντηση. Η Μίρτιλ έμοιαζε με πλάσμα από κάποιον άλλο κόσμο, τρυφερή, χαρούμενη, όμορφη και ασυναγώνιστη, μια Ηλιάδα μ' έντονη αίσθηση του τρόπου που έπρεπε να γίνουν όλα.

Ωστόσο, στη διάρκεια της προηγούμενης χρονιάς η Μίρτιλ αποφάσισε κάποια στιγμή να «επιβάλει πειθαρχία» στη Φέιθ, να διακόπτει τα μαθήματα της χωρίς προειδοποίηση, να την παίρνει με παρορμητική διάθεση για επισκέψεις ή ταξιδάκια στην πόλη, πριν την εγκαταλείψει στο νηπιαγωγείο και τη σχολική αίθουσα για άλλη μια φορά. Στη διάρκεια αυτής της χρο-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

νιάς, η οικειότητα μεταξύ τους είχε κάνει τη συνηθισμένη της δουλειά, όπως όταν σκαλίζεις ξανά και ξανά μια επιχρυσωμένη επιφάνεια προκαλώντας της απανωτές γρατζουνιές. Η Φέιθ είχε αρχίσει να νιώθει σαν πάνινη κούκλα, που πότε την άρπαζε και πότε την πέταγε ένα ανυπόμονο ιδιότροπο παιδί με ευμετάβλητο χαρακτήρα.

Τώρα ο κόσμος αραίωνε σιγά σιγά εκεί μέσα. Η Μίρτιλ βολεύτηκε πάνω σε μια στοίβα από τρία μπαούλα πλάι στο κιβώτιο της Φέιθ, μ' έναν αέρα βαθιάς προσωπικής ικανοποίησης.

«Ελπίζω το μέρος που έχει ετοιμάσει για την εγκατάστασή μας ο κύριος Λαμπέντ να διαθέτει αξιοπρεπές σαλόνι», σχολίασε, «και πως το υπηρετικό προσωπικό θα είναι το κατάλληλο. Η μαγείρισσα απλά δε θα πρέπει να είναι *Γαλλίδα,* θα μου είναι αρκετά δύσκολο να διευθύνω το νοικοκυριό μου αν η μαγείρισσά μου επιλέγει να προσποιείται πως δε με καταλαβαίνει όποτε της κάνει κέφι...»

Το ηχόχρωμα της φωνής της Μίρτιλ δεν ήταν δυσάρεστο, αλλά το πρόβλημα ήταν πως δε σταματούσε να μιλάει. Τούτη την τελευταία μέρα η φλυαρία της ήταν για την οικογένειά της μια μορφή διαρκούς συντροφικότητας, καθώς τη μοιράστηκε με τον αμαξά του μόνιππου που τους είχε μεταφέρει στον σταθμό, με τους προϊσταμένους της αμαξοστοιχίας που είχαν φυλάξει τις αποσκευές τους στο τρένο για το Λονδίνο, στη συνέχεια με τον Πουλ, τον στριμμένο υπεύθυνο του παγωμένου πανδοχείου όπου είχαν περάσει τη νύχτα τους, και τώρα με τον καπετάνιο του γεμάτου καπνούς μικρού καραβιού.

«*Γιατί* πηγαίνουμε εκεί;» τη διέκοψε ο Χάουαρντ, με μάτια απλανή λόγω της κούρασης. Μπροστά τους κάποιοι είχαν ήδη αποκοιμηθεί ή είχαν αδικαιολόγητα νεύρα.

«Το ξέρεις αυτό, αγαπούλα». Η Μίρτιλ έσκυψε για να απομακρύνει τα βρεγμένα μαλλιά του Χάουαρντ από τα μάτια του, με το γαντοφορεμένο δάχτυλό της. «Υπάρχουν μερικές πολύ σημαντικές σπηλιές σ' εκείνο το νησί, στις οποίες οι ειδικοί έχουν ανακαλύψει δεκάδες αυθεντικά απολιθώματα. Κανείς δεν ξέρει

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

περισσότερα για τα απολιθώματα από τον πατέρα σου, γι' αυτό του ζήτησαν να έρθει εδώ και να τα μελετήσει».

«Αλλά γιατί ήρθαμε κι *εμείς*;» επέμεινε ο Χάουαρντ. «Δε μας πήρε μαζί του στην Κίνα. Στην Ινδία. Στην Αφρική. Στη Μογγία». Αυτό το τελευταίο ήταν η καλύτερή του προσπάθεια για να πει τη λέξη Μογγολία.

Ήταν μια ερώτηση με νόημα, μια ερώτηση που και πολλοί άλλοι πιθανότατα θα έκαναν. Χθες είχε γίνει μια πυρετώδης αποστολή καρτών με αιτήματα συγγνώμης και ακυρώσεις της τελευταίας στιγμής στα σπιτικά όλης της ενορίας του Σάντερλι. Όμως, σήμερα, η είδηση της απρογραμμάτιστης αναχώρησης της οικογένειας θα διαδιδόταν αστραπιαία από στόμα σε στόμα.

Ειλικρινά, η Φέιθ θα ήθελε να μπορούσε να είχε την απάντηση στην ερώτηση του Χάουαρντ.

«Α, δε θα μπορούσαμε να είχαμε πάει ποτέ σ' εκείνα τα μέρη!» είπε αόριστα η Μίρτιλ. «Υπάρχουν φίδια, και τροπικοί πυρετοί, και άνθρωποι που τρώνε σκυλιά. Εδώ όμως είναι διαφορετικά τα πράγματα. Θα μοιάζει λιγάκι με σύντομες διακοπές».

«Αναγκαστήκαμε να φύγουμε εξαιτίας του Σκάθαρου;» ρώτησε ο Χάουαρντ, κατσουφιάζοντας καθώς έμπαινε σε μια ιδιότυπη αυτοσυγκέντρωση.

Ο Εφημέριος, που δεν είχε δείξει κάποιο σημάδι πως είχε ακούσει την κουβέντα του, ρουθούνισε ξαφνικά δυνατά φανερώνοντας τη δυσαρέσκειά του. Σηκώθηκε όρθιος.

«Η βροχή δείχνει να κοπάζει, και αυτό εδώ το σαλόνι είναι ασφυκτικά γεμάτο», δήλωσε, και βγήκε στο κατάστρωμα.

Η Μίρτιλ κοίταξε προς το μέρος του θείου Μάιλς, που έτριβε τα μάτια του για να διώξει τη νύστα.

«Ίσως θα ήταν καλή ιδέα, να έπαιρνα κι εγώ λίγο καθαρό αέρα». Ο θείος Μάιλς κοίταξε την αδελφή του μ' ένα ανεπαίσθητα, ειρωνικό ανασήκωμα των φρυδιών του. Έσιαξε το μουστάκι του ως τις άκρες των χειλιών του, και ακολούθησε τον κουνιάδο του βγαίνοντας κι αυτός από το σαλόνι.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

«Πού πήγε ο πατέρας;» ρώτησε ο Χάουαρντ με τη διαπεραστική φωνή του, τεντώνοντας τον λαιμό του για να μπορέσει να κοιτάξει έξω στο κατάστρωμα. «Μπορώ να βγω κι εγώ; Μπορώ να πάρω το όπλο μου;»

Η Μίρτιλ έκλεισε τα μάτια της φευγαλέα και τα χείλη της τρεμόπαιξαν σε μια σύντομη, εκνευρισμένη λες προσευχή για να καταφέρει να διατηρήσει την υπομονή της. Ξανάνοιξε τα μάτια της, και χαμογέλασε στη Φέιθ.

«Αχ, Φέιθ, τι αξιόπιστη που είσαι!» Ήταν το χαμόγελο που πάντα χάριζε στη Φέιθ, τρυφερό αλλά με ίχνη βαριεστημένης αποδοχής. «Μπορεί να μην είσαι και η πιο ζωηρή παρέα... αλλά τουλάχιστον ποτέ δεν κάνεις ερωτήσεις».

Η Φέιθ κατόρθωσε να χαμογελάσει ψυχρά. Ήξερε ποιον εννοούσε ο Χάουαρντ με τον «Σκάθαρο», και υποπτευόταν πως η ερώτησή του είχε πλησιάσει επικίνδυνα τον στόχο.

Όλον τον τελευταίο μήνα η οικογένεια ζούσε σε μια παγωμένη ομίχλη ανείπωτων λέξεων. Με βλέμματα, ψίθυρους, ανεπαίσθητες αλλαγές στους τρόπους και διαφοροποιήσεις στις επαφές. Η Φέιθ τα είχε προσέξει όλα αυτά, αλλά δεν είχε καταφέρει να μαντέψει από πού εκπορεύονταν.

Και ύστερα, μια Κυριακή καθώς η οικογένεια επέστρεφε με τα πόδια από την εκκλησία, ένας άντρας με καφετί καστόρινο καπέλο τούς πλησίασε για να τους συστηθεί, έκανε ένα σωρό περιττές υποκλίσεις και διατηρούσε ένα χαμόγελο που ούτε μια στιγμή δεν έγινε πιο πλατύ. Είχε κάνει, είπε, μια μελέτη για τα σκαθάρια, και αναρωτιόταν αν ο αξιότιμος Εφημέριος Έρασμος Σάντερλι θα δεχόταν να του γράψει έναν πρόλογο. Ο αξιότιμος Εφημέριος δε θα δεχόταν να το κάνει, και έγινε ακόμη πιο ψυχρός και έδειξε φανερά τον εκνευρισμό που του προκαλούσε η επιμονή του επισκέπτη. Ο ξένος προσπάθησε πολύ να κάνει καλή εντύπωση, παραβιάζοντας, ωστόσο, όλους τους κανόνες σωστής συμπεριφοράς, και αναγκάζοντας στο τέλος τον Εφημέριο να του το δηλώσει κατηγορηματικά.

Το γεμάτο ενθουσιασμό χαμόγελο του Σκάθαρου μαράθηκε

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

κι έδωσε τη θέση του σε κάτι λιγότερο ευχάριστο. Η Φέιθ ακόμη θυμόταν το φαρμάκι που έσταζε η απάντησή του.

«Συγχωρήστε με που φαντάστηκα πως η ευγένεια που διαθέτετε θα συμβάδιζε με τη διανόησή σας. Σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφορούν, Εφημέριε, είχα σκεφτεί πως θα είστε *ευτυχής* να ανακαλύψετε πως ένας συνάδελφός σας στην επιστήμη θα ήταν πρόθυμος –και ακόμη είναι– να σας σφίξει το χέρι».

Καθώς θυμόταν εκείνες τις λέξεις, το αίμα της Φέιθ πάγωσε όπως και τότε. Ούτε στα πιο τολμηρά όνειρά της δεν είχε δει να προσβάλουν κατάμουτρα τον πατέρα της. Και το χειρότερο, ο Εφημέριος είχε απομακρυνθεί από τον ξένο σιωπηλός αλλά και συνάμα εξοργισμένος, χωρίς να απαιτήσει μια εξήγηση. Η παγωμένη ομίχλη που τύλιγε τις υποψίες της Φέιθ άρχισε να ξεκαθαρίζει. Κυκλοφορούσαν κάποιες φήμες στο εξωτερικό, και ο πατέρας της ήξερε σίγουρα το περιεχόμενό τους, κι ας μην το ήξερε η ίδια.

Η Μίρτιλ είχε κάνει λάθος. Η Φέιθ ήταν γεμάτη ερωτήσεις, ερωτήσεις που συστρέφονταν και σπαρταρούσαν σαν το φίδι στο κασόνι.

Αχ, μα δεν μπορώ. Δε θα πρέπει να υποχωρήσω σ' αυτό.

Στο μυαλό της Φέιθ, ήταν πάντα *αυτό*. Ποτέ δεν το ονόμαζε αλλιώς, από φόβο μην του εκχωρήσει περισσότερη δύναμη πάνω της. *Αυτό* ήταν κάτι σαν εθισμός, το ήξερε καλά. *Αυτό* ήταν κάτι που από την αρχή ήθελε να σταματήσει, κι όμως ποτέ δεν το έκανε. *Αυτό* ήταν το εντελώς αντίθετο από τη Φέιθ που γνώριζε ο κόσμος. Τη Φέιθ το καλό κορίτσι. Την αξιόπιστη, υπεύθυνη, βαρετή και έντιμη Φέιθ.

Ήταν οι απρόσμενες ευκαιρίες στις οποίες δυσκολευόταν πολύ να αντισταθεί. Ένας ασυνόδευτος φάκελος με το γράμμα να ξεπροβάλλει από μέσα, καθαρό και προκλητικό. Μια ξεκλείδωτη πόρτα. Μια απρόσεκτη κουβέντα, κρυφακούσματα που δε λαμβάνονταν υπόψη.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Υπήρχε μέσα της μια πείνα, και τα κορίτσια δεν έπρεπε να νιώθουν αυτού του είδους την πείνα. Υποτίθεται πως θα έπρεπε να τσιμπολογάνε το φαγητό τους όταν κάθονταν στο τραπέζι, και οι σκέψεις τους να ικανοποιούνται με μια ολιγαρκή δίαιτα. Λίγα ξεπερασμένα μαθήματα από βαριεστημένες γκουβερνάντες, ανιαρούς περιπάτους, μονότονες ασχολίες. Όμως, αυτό *δεν* της ήταν αρκετό. Όλη η γνώση –κάθε είδους γνώση– ήταν ένα κάλεσμα για τη Φέιθ, και υπήρχε μια υπέροχη, φθοροποιός ευχαρίστηση στο να την κλέβει χωρίς να γίνεται αντιληπτή.

Τώρα, ωστόσο, η περιέργειά της είχε ένα επίκεντρο και ένα επιτακτικό πλεονέκτημα. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ο πατέρας της και ο θείος Μάιλς ίσως να μιλούσαν για τον Σκάθαρο, και τις αιτίες που είχαν προκαλέσει την ξαφνική έξοδο της οικογένειας.

«Μητέρα... θα μπορούσα να βγω στο κατάστρωμα για λίγο; Το στομάχι μου...» Η Φέιθ ήταν τόσο πειστική που κόντευε και η ίδια να το πιστέψει. Ένιωθε πραγματικά το στομάχι της να την καίει, αλλά μόνο από την αναστάτωση που αισθανόταν, και όχι από τα εκνευριστικά σκαμπανεβάσματα του καραβιού.

«Πολύ καλά, αλλά μην απαντήσεις σε όποιον προσπαθήσει να σου μιλήσει. Πάρε την ομπρέλα, πρόσεξε να μην πέσεις στη θάλασσα, και γύρισε πίσω πριν αρπάξεις καμιά πούντα».

Καθώς η Φέιθ προχωρούσε αργά κατά μήκος της κουπαστής, με την ακανόνιστη ψιχάλα να χτυπάει ρυθμικά την ομπρέλα της, παραδέχτηκε πως υποχωρούσε ξανά *σ' αυτό.* Ήταν τόσο συνεπαρμένη που ένιωθε τις φλέβες της να διοχετεύουν σκούρο κρασί αντί για αίμα στο σώμα της και να οξύνουν οδυνηρά όλες τις αισθήσεις της φτάνοντάς τες στα όριά τους. Περιπλανήθηκε αργά, βγαίνοντας από το οπτικό πεδίο της Μίρτιλ και του Χάουαρντ, ύστερα χασομέρησε λιγάκι, έχοντας πλήρη επίγνωση όλων των βλεμμάτων που έπεφταν πάνω της από όπου περνούσε. Το ένα μετά το άλλο εκείνα τα βλέμματα την εξουθένωναν, και βιάστηκε να απομακρυνθεί για άλλη μια φορά.

Ήρθε η στιγμή της. Κανείς δεν κοίταζε. Προχώρησε γρήγορα στο κατάστρωμα και χάθηκε ανάμεσα στα κιβώτια που ήταν

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

συγκεντρωμένα στη βάση του ξεθωριασμένου φουγάρου του καραβιού, που δε σταματούσε να τρέμει. Ο αέρας είχε μια ανάκατη γεύση αλμύρας και ενοχής, κι εκείνη ένιωθε ζωντανή.

Γλιστρούσε από τη μια κρυψώνα στην άλλη, κρατώντας τις φούστες της σφιχτά στο κορμί της για να μην ανεμίζουν στον αέρα και προδώσουν τη θέση της. Τα πλατιά πόδια της, τόσο αδέξια όταν κάποιος προσπαθούσε να τα χωρέσει σε μοντέρνα παπούτσια, είχαν προσαρμοστεί αθόρυβα στις σανίδες με μελετημένη σβελτάδα.

Ανάμεσα σε δυο κιβώτια βρήκε μια κρυψώνα από την οποία θα μπορούσε να δει τον πατέρα και τον θείο της σε απόσταση λιγότερη από τα τρία μέτρα. Το να βλέπει τον πατέρα της χωρίς εκείνος να μπορεί να τη δει την έκανε να νιώθει σαν να διέπραττε ιεροσυλία.

«Να το σκάσω από το σπίτι μου!» είπε εκνευρισμένος ο Εφημέριος. «Αυτό αποπνέει δειλία, Μάιλς. Δε θα έπρεπε ποτέ να σε είχα αφήσει να με πείσεις να φύγω από το Κεντ. Και τι καλό θα φέρει η αναχώρησή μας; Οι φήμες είναι σαν τους σκύλους. Το σκας από αυτούς και σε παίρνουν στο κατόπι».

«Οι φήμες είναι πραγματικά σκυλιά, Έρασμε». Ο θείος Μάιλς μισόκλεισε τα μάτια πίσω από τα γυαλιά του. «Κυνηγούν σε αγέλες, και δε σε χάνουν από τα μάτια τους. Ήταν ανάγκη να απομακρυνθείς από τον σύλλογο για κάποιο διάστημα. Τώρα που έφυγες, θα ψάξουν να βρουν κάποιον άλλον να κυνηγήσουν».

«Με το να ξεγλιστρήσω μακριά με την κάλυψη του σκοταδιού της νύχτας, Μάιλς, τους έχω *ταΐσει* εκείνους τους σκύλους. Η αναχώρησή μου θα χρησιμοποιηθεί σαν μαρτυρία εναντίον μου».

«Ίσως και να γίνει έτσι, Έρασμε», απάντησε ο θείος Μάιλς με ασυνήθιστη σοβαρότητα, «αλλά θα ήταν καλύτερα να κριθείς εδώ σε ένα απομονωμένο νησί από δυο κτηνοτρόφους, ή στην Αγγλία ανάμεσα σε ανθρώπους σημαντικούς; Η ανασκαφή στο Νησί Βέιν ήταν η καλύτερη δικαιολογία που μπόρεσα να βρω για την αναχώρησή σου, και είμαι ευτυχής που επέλεξες να αποδεχτείς τις αντιρρήσεις μου.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

»Χθες το πρωί εκείνο το άρθρο στην *Intelligencer* διαβάστηκε την ώρα του πρωινού από όλη τη χώρα. Αν είχες μείνει, θα έπρεπε να είχες εξαναγκάσει όλον τον κύκλο σου να αποφασίσει κατά πόσον θα σε υποστήριζαν ή θα σε σνομπάριζαν, και με τον τρόπο που είχαν εξαπλωθεί οι φήμες ίσως να μη σου άρεσαν οι αποφάσεις που θα είχαν πάρει.

»Έρασμε, μια από τις πιο σοβαρές και μεγαλύτερες σε κυκλοφορία εφημερίδες της χώρας σε έχει κατακρίνει για απάτη και κλοπή. Εκτός και αν θέλεις να υποβάλεις τη Μίρτιλ και τα παιδιά στις ειρωνείες και τις δοκιμασίες ενός σκανδάλου, δεν μπορείς να επιστρέψεις στο Κέντ. Μέχρι το όνομά σου να καθαριστεί, τίποτα καλό δεν περιμένει κανέναν σας εκεί».

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

2

ΒΕΪΝ

Απάτη και κλοπή.

Οι λέξεις βούιζαν στο κεφάλι της Φέιθ καθώς συνέχιζε τον μουσκεμένο περίπατό της, κοιτάζοντας αφηρημένα τα νησιά που περνούσαν πλάι τους. Πώς ήταν δυνατόν οποιοσδήποτε να υποπτευόταν τον *πατέρα της* για απάτη; Η αυστηρή και υπερβολική ειλικρίνειά του ήταν ταυτόχρονα βάσανο αλλά και πηγή περηφάνιας για την οικογένειά του. Ήξερες πού βρισκόσουν μαζί του, ακόμη κι όταν ήσουν στο επίκεντρο της αποδοκιμασίας του. Και τι μπορεί να εννοούσε ο θείος Μάιλς μ' αυτό το «απάτη»;

Όταν γύρισε πίσω στην ασφάλεια του σαλονιού του πλοίου, ο θείος Μάιλς και ο πατέρας της είχαν ήδη επιστρέψει στις θέσεις τους. Η Φέιθ κάθισε πάλι πάνω στο κιβώτιο του φιδιού, αποφεύγοντας να διασταυρώσει το βλέμμα της με τα βλέμματα των άλλων.

Ο θείος Μάιλς κοίταζε, με μισόκλειστα μάτια και χαμηλά στη μύτη τα γυαλιά, ένα αλμανάκ λεκιασμένο από τις σταγόνες της βροχής –έδιναν πραγματικά την εικόνα μιας οικογένειας που ήταν σε διακοπές– κι ύστερα γύρισε και κοίταξε έξω τη θάλασσα.

«Εκεί!» Έδειξε. «*Αυτό* είναι το Βέιν».

Το νησί που πλησίαζαν δεν της φάνηκε αρκετά μεγάλο στην αρχή, αλλά η Φέιθ σύντομα συνειδητοποίησε πως έβλεπαν τη μια του άκρη, σαν καράβι με μυτερή πλώρη. Μόνο όταν το πλοίο άρχισε να κατευθύνεται προς τη μακρύτερη πλευρά του η Φέιθ κα-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

τάλαβε πως ήταν πολύ μεγαλύτερο από τα υπόλοιπα νησιά. Τεράστια μαύρα κύματα συντρίβονταν πάνω στους σκούρους καφετιούς βράχους του, δημιουργώντας άγριες αφρισμένες αψίδες.

Δε μένει κανείς εδώ, ήταν το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε. *Κανείς δε θα μπορούσε να ζήσει εδώ από επιλογή. Θα πρέπει να είναι ένας τόπος όπου ζουν παρίες. Εγκληματίες, σαν τους κατάδικους της Αυστραλίας. Και άνθρωποι που το έχουν σκάσει σαν κι εμάς.*

Είμαστε εξόριστοι. Ίσως αναγκαστούμε να ζήσουμε για πάντα εδώ.

Πέρασαν μπροστά από ακρωτήρια διάσπαρτα με σπηλιές και κολπίσκους όπου μοναχικά κτίρια ήταν σχεδόν κρυμμένα κατά μήκος της ακτογραμμής. Ύστερα το πλοίο μείωσε ταχύτητα, πήρε με κόπο στροφή και μπήκε σ' έναν βαθύτερο κόλπο, σ' ένα λιμάνι κυκλωμένο από ψηλό τοίχο, πέρα από το οποίο πρόβαλαν αμφιθεατρικά σειρές λευκών σπιτιών με λεκιασμένους από τη βροχή σχιστόλιθους στις στέγες. Δεκάδες μικρές ψαρόβαρκες έγερναν κι ανασηκώνονταν, τα σχοινιά που τις συγκρατούσαν έμοιαζαν με φαντάσματα στην ομίχλη. Τα κρωξίματα των γλάρων ήταν εκκωφαντικά, λες και καβγάδιζαν όλοι μαζί ταυτόχρονα. Υπήρχε κινητικότητα στο πλοίο, και οι επιβάτες αγκομαχούσαν καθώς προετοίμαζαν τις αποσκευές τους για την αποβίβαση.

Η βροχή αγρίεψε και πάλι την ώρα που το πλοίο άραζε πλάι στην αποβάθρα. Ανάμεσα στις φωνές, τα πετάγματα των σχοινιών και το μανουβράρισμα της σκάλας αποβίβασης, ο θείος Μάιλς έριξε κέρματα σε μερικές παλάμες, και οι αποσκευές των Σάντερλι μεταφέρθηκαν στην ξηρά από τους βαστάζους.

«Ο Εφημέριος Έρασμος Σάντερλι και η οικογένειά του;» Ένας λεπτός άντρας με μαύρο παλτό στεκόταν μούσκεμα από τη βροχή στην αποβάθρα, το νερό κυλούσε ασταμάτητα από το φαρδύ γείσο του καπέλου του. Ήταν φρεσκοξυρισμένος, με ευχάριστο, αν και μάλλον ανήσυχο πρόσωπο, που είχε μελανιάσει λιγάκι από το κρύο. «Ο κύριος Άντονι Λαμπέντ σάς στέλνει τα σέβη του». Υποκλίθηκε επίσημα και του παρέδωσε ένα νοτισμέ-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

νο γράμμα. Καθώς το έκανε αυτό, η Φέιθ πρόσεξε το σφιχτοδεμένο λευκό ύφασμα γύρω από τον λαιμό του και συνειδητοποίησε πως ήταν κι εκείνος ιερέας σαν τον πατέρα της.

Ο πατέρας της Φέιθ διάβασε το γράμμα, ύστερα έγνεψε επιδοκιμαστικά κι άπλωσε το χέρι του.

«Ο κύριος... Τιβέριος Κλέι;»

«Αυτοπροσώπως, κύριε». Ο Κλέι έσφιξε με σεβασμό το χέρι του πατέρα. «Είμαι ο διάκονος του Βέιν». Η Φέιθ ήξερε πως ένας διάκονος είναι κατώτερος στην ιεραρχία από τον ιερέα – προσλαμβάνεται για να βοηθήσει έναν εφημέριο που έχει πολλές ενορίες στην ευθύνη του ή πάρα πολλή δουλειά. «Ο κύριος Λαμπέντ μού ζήτησε να σας εκφράσω συγγνώμη εκ μέρους του. Θα ήθελε να σας υποδεχτεί ο ίδιος, αλλά η ξαφνική βροχή...» Ο Κλέι κατσούφιασε κοιτώντας τα βαριά μολυβένια σύννεφα. «Τα καινούργια ορύγματα κινδυνεύουν να γεμίσουν νερό, γι' αυτό θέλει να σιγουρευτεί πως θα καλυφτούν όλα. Σας παρακαλώ, κύριε, θα μου επιτρέψετε να φέρω κάποιους άντρες να βοηθήσουν με τις αποσκευές σας; Ο κύριος Λαμπέντ έχει στείλει ήδη την άμαξά του για να μεταφέρει εσάς, την οικογένειά σας και τα υπάρχοντά σας στο Μπουλ Κόουβ».

Ο εφημέριος δε χαμογέλασε, αλλά το μουρμουρητό συγκατάβασής του έκρυβε κάποια ψήγματα ζεστασιάς. Η επισημότητα στους τρόπους του διακόνου ήταν ολοφάνερο πως είχε κερδίσει την αποδοχή του.

Η οικογένεια τραβούσε πάνω της τα βλέμματα, η Φέιθ ήταν σίγουρη γι' αυτό. Άραγε το μυστηριώδες σκάνδαλο είχε φτάσει ήδη στο Βέιν; Όχι, ήταν απλώς και μόνο το γεγονός πως ήταν ξένοι και φορτωμένοι με παράλογα μεγάλο αριθμό αποσκευών. Κάποιοι ψίθυροι έφτασαν ως τ' αυτιά της, αλλά δεν μπορούσε να βγάλει νόημα. Έμοιαζαν με σούπα ήχων χωρίς σύμφωνα.

Με δυσκολία, οι αποσκευές των Σάντερλι τοποθετήθηκαν με τέτοιον τρόπο που σχημάτισαν έναν αδέξιο και επικίνδυνο πύργο πάνω στην οροφή της μεγάλης αλλά ταλαιπωρημένης άμαξας, και στη συνέχεια δέθηκαν για να μην πέσουν. Υπήρχε μό-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

νο ελάχιστος χώρος για να χωθεί κι ο διάκος μέσα μαζί με την οικογένεια Σάντερλι. Η άμαξα ξεκίνησε χοροπηδώντας στο λιθόστρωτο, κάνοντας τα δόντια της Φέιθ να κροταλίσουν.

«Είστε φυσικός επιστήμων, κύριε Κλέι;» ρώτησε η Μίρτιλ θαρραλέα, αγνοώντας τον θόρυβο που έκαναν οι ρόδες.

«Μπροστά σας, το μόνο που μπορώ να ισχυριστώ είναι πως ασχολούμαι εντελώς επιφανειακά». Ο Κλέι στράφηκε προς τον εφημέριο, και υποκλίθηκε ανεπαίσθητα και μελαγχολικά. «Ωστόσο, οι καθηγητές μου στο Κέμπριτζ κατάφεραν να βάλουν λίγη γεωλογία και φυσική ιστορία στο χοντρό κρανίο μου».

Η Φέιθ το άκουσε χωρίς ίχνος έκπληξης. Πολλοί από τους φίλους του πατέρα της ήταν κληρικοί που είχαν ασχοληθεί τυχαία με τη φυσική επιστήμη με τον ίδιο τρόπο. Οι γιοι των αριστοκρατών που προορίζονταν για την Εκκλησία στέλνονταν σε καλό πανεπιστήμιο, όπου τους προσφερόταν αξιόλογη εκπαίδευση, σύμφωνη με την κοινωνική τους τάξη – κλασικοί συγγραφείς, ελληνικά, λατινικά και μια μικρή γεύση επιστημών. Μερικές φορές αυτή η γεύση ήταν αρκετή ώστε να τους κρατήσει εξαρτημένους.

«Η βασική μου συνεισφορά στην ανασκαφή είναι εκείνη του φωτογράφου – αποτέλεσμα δικής μου επιδίωξης». Η φωνή του διάκου ζωήρεψε όταν ανέφερε το χόμπι του. «Δυστυχώς, κύριε, ο σχεδιαστής του κυρίου Λαμπέντ είχε την ατυχία να σπάσει τον καρπό του από την πρώτη κιόλας μέρα, έτσι ο γιος μου κι εγώ καταγράφουμε τα ευρήματα με τη φωτογραφική μηχανή μου».

Η άμαξα πήρε ν' ανηφορίζει τον τραχύ, όλο ζιγκ ζαγκ δρόμο βγαίνοντας από τη μικρή «πόλη», που στα μάτια της Φέιθ έμοιαζε περισσότερο με χωριό. Κάθε φορά που η άμαξα τρανταζόταν, η Μίρτιλ άρπαζε νευρικά την κάσα του παραθύρου, προκαλώντας εκνευρισμό σε όλους.

«Αυτό το οικοδόμημα εκεί πάνω στο ακρωτήρι είναι ο πύργος του τηλεγραφείου», σχολίασε ο Κλέι. Η Φέιθ το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν ένας φαρδύς, μουντός καφετής κύλινδρος. Σύντομα μετά από αυτό πέρασαν δίπλα από μια μικρή εκκλησία με μυτερό καμπαναριό στ' αριστερά τους. «Το πρεσβυ-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

τέριο είναι πίσω από την εκκλησία. Ελπίζω πως θα μου κάνετε την τιμή να με επισκεφτείτε για τσάι όταν θα είστε στο Βέιν».

Η άμαξα ήταν ολοφάνερο πως αγωνιζόταν να ανηφορίσει τον λόφο, έτριζε ολόκληρη και οι ρόδες κροτάλιζαν τόσο άσχημα που η Φέιθ φοβόταν πως από στιγμή σε στιγμή κάποια απ' όλες θα έβγαινε από τη θέση της. Σταμάτησε ξαφνικά μ' ένα τελευταίο δυνατό τράνταγμα που το ακολούθησε ένα διπλό χτύπημα στην οροφή.

«Συγγνώμη». Ο Κλέι άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω. Μια ζωηρή κουβέντα ακούστηκε από πάνω, ένα μείγμα αγγλικών και γαλλικών που το αμάθητο αυτί της δεν μπορούσε να ξεδιαλύνει.

Το πρόσωπο του Κλέι παρουσιάστηκε ξανά στην πόρτα, ένα πρόσωπο καταβεβλημένο τώρα από το άγχος και την έγνοια.

«Χίλια συγγνώμη. Φαίνεται πως έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα σοβαρό δίλημμα. Το σπίτι που έχετε μισθώσει βρίσκεται στο Μπουλ Κόουβ, το οποίο μπορούμε να προσεγγίσουμε είτε από έναν δρόμο σε χαμηλότερο επίπεδο που ακολουθεί την ακτογραμμή είτε από τον χωματόδρομο ψηλά που περνάει πάνω από τη ράχη του λόφου και κατηφορίζει στην άλλη πλευρά. Μόλις τώρα έμαθα πως ο άλλος δρόμος, εκείνος ο παράλληλος με τη θάλασσα, έχει πλημμυρίσει. Υπάρχει ένας κυματοθραύστης εκεί, αλλά όταν η παλίρροια ανεβαίνει και τα κύματα είναι μεγάλα και άγρια...» Το μέτωπό του ρυτίδιασε την ώρα που έριχνε ένα απολογητικό βλέμμα προς τον βαρύ από σύννεφα ουρανό.

«Να υποθέσω πως αυτός ο δρόμος μάς επιφυλάσσει ένα πιο μακρύ και πιο κουραστικό ταξίδι;» ρώτησε κοφτά η Μίρτιλ, με το ένα της μάτι καρφωμένο στον σκυθρωπό Χάουαρντ.

Ο Κλέι ταράχτηκε. «Είναι... πολύ απότομος δρόμος. Πράγματι, ο οδηγός με πληροφορεί πως το άλογο δε θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα με την άμαξα όπως είναι, αχ, τόσο βαρυφορτωμένη».

«Αυτό που προτείνετε είναι να βγούμε έξω και να συνεχίσουμε με τα *πόδια*;» Η Μίρτιλ ακούστηκε αυστηρή, και το μικρό, χαριτωμένο πιγούνι της τεντώθηκε ξαφνικά.

«Μαμά», ψιθύρισε η Φέιθ, βλέποντας το αδιέξοδο. «Έχω

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

την ομπρέλα μου, και δε θα με πείραζε να περπατήσω λιγάκι–»

«Όχι!» την έκοψε απότομα η Μίρτιλ, αρκετά δυνατά ώστε να κάνει το πρόσωπο της Φέιθ να κοκκινίσει από ντροπή. «Αν πρόκειται να γίνω αφέντρα σ' ένα καινούργιο νοικοκυριό, δεν πρόκειται να κάνω την πρώτη μου εμφάνιση σαν μουσκεμένος ποντικός. Και εσύ το ίδιο!»

Η Φέιθ ένιωσε να ανακατεύονται τα σωθικά της από τον εκνευρισμό και τον θυμό της. Ήθελε να της φωνάξει: *Και τι πειράζει; Οι εφημερίδες μάς έχουν ήδη κάνει κομματάκια τώρα που μιλάμε – νομίζεις πραγματικά πως θα μας περιφρονήσουν περισσότερο αν μας δουν να είμαστε μούσκεμα από τη βροχή;*

Ο διάκος έδειχνε ταλαιπωρημένος. «Στην καλύτερη περίπτωση φοβάμαι πως η άμαξα θα πρέπει να κάνει δυο δρομολόγια. Υπάρχει μια παλιά καλύβα εδώ κοντά, κάτι σαν παρατηρητήριο, την έχουμε για να εντοπίζουμε τα κοπάδια από σαρδέλες. Θα μπορούσαν ίσως οι αποσκευές σας να μείνουν εκεί μέχρι η άμαξα να ξαναγυρίσει γι' αυτές; Θα ήμουν ευτυχής να μείνω εδώ και να τις φυλάω».

Το πρόσωπο της Μίρτιλ φωτίστηκε από την ευγνωμοσύνη που ένιωσε, αλλά η απάντησή της κόπηκε μαχαίρι από τον άντρα της.

«Δεν είναι αποδεκτό», δήλωσε ο πατέρας της Φέιθ. «Συγγνώμη, αλλά μερικά από εκείνα τα κουτιά περιέχουν αναντικατάστατη χλωρίδα και πανίδα που θα *πρέπει* να δω να εγκαθίστανται στο σπίτι το συντομότερο δυνατόν, μην τυχόν και χαθούν».

«Λοιπόν, θα ήμουν αρκετά ευτυχής να περιμένω κι εγώ στην καλύβα και ν' αλαφρύνω το άλογο από το βάρος *μου*», δήλωσε ο θείος Μάιλς.

Ο Κλέι και ο θείος Μάιλς κατέβηκαν, και τα προσωπικά μπαούλα και κιβώτια της οικογένειας ξεφορτώθηκαν το ένα μετά το άλλο, αφήνοντας μόνον τα κιβώτια με τα δείγματα και τα κουτιά στην οροφή. Αλλά ο οδηγός όταν είδε πόσο είχε καθίσει η άμαξα από το βάρος, κατσούφιασε και προσπάθησε με διάφορες χειρονομίες να τους δείξει πως δεν ήταν αρκετά όσα είχαν απομακρύνει.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Ο πατέρας της Φέιθ δεν έκανε καμιά κίνηση να βγει από την άμαξα και να πάει κι αυτός μαζί με τους άλλους άντρες.

«Έρασμε–» άρχισε ο θείος Μάιλς.

«Θα πρέπει να παραμείνω με τα δείγματά μου», τον διέκοψε κοφτά ο Εφημέριος.

«Ίσως θα μπορούσαμε να αφήσουμε πίσω έστω ένα από τα κασόνια σας;» ρώτησε ο Κλέι. «Υπάρχει ένα κουτί που έχει την ετικέτα "ετερόκλητα μοσχεύματα" και είναι πολύ πιο βαρύ από τα υπόλοιπα–»

«Όχι, κύριε Κλέι». Η απάντηση του Εφημέριου ήταν γρήγορη και ψυχρή. «Αυτό το κουτί είναι *ιδιαίτερου* ενδιαφέροντος».

Ο πατέρας της Φέιθ κοίταξε την οικογένειά του, με βλέμμα ψυχρό και απόμακρο. Κι αυτό το βλέμμα, περνώντας από τη Μίρτιλ και τον Χάουαρντ, ήρθε και κάθισε πάνω στη Φέιθ. Εκείνη κοκκίνισε, ξέροντας πως αυτή την ώρα υπολόγιζε το βάρος της και τη σπουδαιότητα της παρουσίας της. Το στομάχι της έγινε άνω κάτω, αισθανόταν σαν εμπόρευμα σε μια τεράστια ζυγαριά.

Η Φέιθ ένιωσε άσχημα. Δεν μπορούσε να περιμένει να υποστεί την ταπείνωση που θα της προκαλούσε το άκουσμα της φωνής του πατέρα της καθώς θα της ανακοίνωνε την απόφασή του.

Δε γύρισε καν να κοιτάξει τους γονείς της την ώρα που σηκώθηκε τρέμοντας. Αυτή τη φορά η Μίρτιλ δεν είπε ούτε έκανε τίποτα για να τη σταματήσει. Όπως η Φέιθ, έτσι κι εκείνη είχε ακούσει τη σιωπηλή απόφαση του Εφημέριου κι είχε πειθήνια συμμορφωθεί με την αόρατη γραμμή.

«Δεσποινίς Σάντερλι;» Ο Κλέι ολοφάνερα έκπληκτος είδε τη Φέιθ να κατεβαίνει από το αμάξι, κι οι μπότες της να πλατσουρίζουν στα λασπόνερα ακριβώς από κάτω.

«Έχω ομπρέλα», του είπε εκείνη γρήγορα, «και θα μου έκανε καλό λίγος φρέσκος αέρας». Το ψεματάκι βγήκε από αυτήν με κάποιο ίχνος αξιοπρέπειας.

Ο οδηγός εξέτασε και πάλι το ύψος του οχήματός του και αυτή τη φορά έγνεψε ικανοποιημένος. Καθώς η άμαξα ξεκινούσε τρίζοντας, η Φέιθ απέφυγε τα βλέμματα των άλλων, τα μά-

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

γουλά της ήταν κατακόκκινα από την ντροπή παρά τον παγωμένο αέρα. Ήξερε πως την κατέτασσαν πάντα σε κατώτερη θέση από τον Χάουαρντ, τον πολύτιμο γιο τους. Τώρα, ωστόσο, έμαθε πως η θέση της στην οικογένεια ήταν πιο κάτω κι από τα «ετερόκλητα μοσχεύματα».

Η καλύβα ήταν χτισμένη στην πλαγιά του λόφου με θέα προς τη θάλασσα, λαξευμένη στον σκούρο, τραχύ και στιλπνό ντόπιο βράχο, με κεκλιμένη στέγη από σχιστόλιθο και μικρά παράθυρα χωρίς τζάμια. Το πάτωμα στο εσωτερικό της ήταν σπαρμένο με λακκούβες σε γήινα χρώματα.

Ο θείος Μάιλς και ο Κλέι τράβηξαν μέσα τα μπαούλα και τα κουτιά της οικογένειας το ένα μετά το άλλο, ενώ η Φέιθ τίναζε το σκουφί της που έσταζε νερά, νιώθοντας μουσκεμένη και άχρηστη. Μόνο όταν το βαρύ μπαούλο του πατέρα της προσγειώθηκε μ' έναν γδούπο μπροστά στα πόδια της αναπήδησε η καρδιά της. Το κλειδί είχε ξεχαστεί στην κλειδαριά.

Το μπαούλο περιείχε όλα τα ιδιωτικά έγγραφα του πατέρα της. Τις εφημερίδες του, τις σημειώσεις από τις έρευνές του και την αλληλογραφία του. Ίσως εκεί να υπήρχε κάποιο στοιχείο για το μυστηριώδες σκάνδαλο που τους είχε οδηγήσει ως εδώ.

Ξερόβηξε.

«Θείε, κύριε Κλέι, το... το μαντίλι στον λαιμό μου και τα ρούχα μου είναι εντελώς μούσκεμα. Θα μπορούσα να έχω λίγο χρόνο για να...» Πήγε κοντά τους, δείχνοντας τον βρεγμένο της γιακά.

«Αχ, φυσικά!» Ο Κλέι έδειχνε κάπως ανήσυχος, όπως δείχνουν συχνά οι αξιοπρεπείς κύριοι όταν υπάρχει κίνδυνος να συμβεί οτιδήποτε μυστηριώδες που σχετίζεται με τη γυναικεία αμφίεση.

«Φαίνεται πως η βροχή έχει κοπάσει πάλι», παρατήρησε ο θείος Μάιλς. «Κύριε Κλέι, τι θα λέγατε να κάναμε μια βόλτα στον λόφο, και με την ευκαιρία να μου λέγατε περισσότερα για την ανασκαφή;» Οι δυο άντρες βγήκαν έξω, και ύστερα από λίγο οι φωνές τους ίσα που ακούγονταν.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Η Φέιθ γονάτισε πλάι στο βαρύ μπαούλο. Το δέρμα του ήταν απαλό κάτω από τα δάχτυλά της, και σκέφτηκε να βγάλει τα υγρά, εφαρμοστά παιδικά της γάντια, αλλά ήξερε πως αυτό θα της έπαιρνε περισσότερο χρόνο. Οι αγκράφες ήταν σφιχτές, μα υπέκυψαν στο βιαστικό απότομο τράβηγμά της. Το κλειδί γύρισε. Το καπάκι άνοιξε, και εκείνη είδε εκεί μέσα κρεμ χαρτιά με διάφορους γραφικούς χαρακτήρες. Η Φέιθ δεν ένιωθε πια το κρύο. Το πρόσωπό της έκαιγε και τα χέρια της την έτσουζαν.

Άρχισε να ανοίγει τα γράμματα, βγάζοντάς τα από τους φακέλους τους και κρατώντας τα από τις άκρες τους για να μην τα μουτζουρώσει ή τα τσαλακώσει. Επικοινωνίες με επιστημονικά περιοδικά. Γράμματα από τον εκδότη των φυλλαδίων του. Προσκλήσεις από μουσεία.

Ήταν μια αργή, προσεκτική δουλειά, κι έχασε την αίσθηση του χρόνου. Στο τέλος έπεσε πάνω σε ένα γράμμα του οποίου η διατύπωση αιχμαλώτισε την προσοχή της.

«...Αποτελεί πρόκληση η αυθεντικότητα όχι μόνον ενός αλλά όλων των απολιθωμάτων τα οποία έχετε εκθέσει στην επιστημονική κοινότητα και στα οποία βασίζεται η φήμη του ονόματός σας. Ισχυρίζονται πως στην καλύτερη περίπτωση έχουν εσκεμμένα αλλαχθεί και, ακόμη χειρότερα, πως είναι πέρα για πέρα ψεύτικα. Η ανακάλυψη του New Falton λένε πως είναι στην ουσία δυο απολιθώματα ενωμένα με τεχνητές μεθόδους, και έχουν μάλιστα αναφερθεί κάποια ίχνη κόλλας στις ενώσεις των πτερύγων...»

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, και η Φέιθ αναπήδησε.

«Φέιθ!» Ήταν η φωνή του θείου της. «Η άμαξα έχει επιστρέψει!»

«Μια στιγμή!» του απάντησε, διπλώνοντας βιαστικά το γράμμα.

Την ώρα που το έκανε αυτό, συνειδητοποίησε πως υπήρχε ένας μεγάλος, μπλε λεκές πάνω στα υγρά, λευκά της γάντια. Γεμάτη τρόμο συνειδητοποίησε πως είχε μουτζουρώσει το γράμμα, αφήνοντας πάνω του ένα σημάδι σε σχήμα δαχτύλου.

© Frances Hardinge, 2015/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Τα φύλλα ήταν κρύα και ελαφρώς νοτισμένα. Δε θα μπορούσε να κάνει λάθος. Ο πατέρας της τα είχε απεικονίσει προσεκτικά στα σκίτσα του στο ημερολόγιό του. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο μυστικό του, ο θησαυρός του και η καταστροφή του. Το Δέντρο των Ψεμάτων. Τώρα ήταν δικό της, και το ταξίδι που δεν κατάφερε ποτέ εκείνος να τελειώσει την περίμενε.

Όταν ο πατέρας της πεθαίνει υπό μυστηριώδεις συνθήκες, η Φέιθ είναι αποφασισμένη να ξεχωρίσει την αλήθεια από τα ψέματα. Ψάχνοντας στα υπάρχοντά του για στοιχεία, ανακαλύπτει ένα περίεργο δέντρο. Ένα δέντρο που τρέφεται με ψιθυριστά ψέματα και είναι γεμάτο καρπούς που αποκαλύπτουν κρυμμένα μυστικά.

Όμως, καθώς η κατάσταση ξεφεύγει, η Φέιθ ανακαλύπτει ότι εκεί όπου τα ψέματα γοητεύουν, οι αλήθειες γίνονται κομμάτια…

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1695-3
9 786180 116953
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18422